

Izajáš 43.kapitola, 1.-7.verš: Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákože, tvůrce tvůj, Izraeli: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. Neboť já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svätý Izraele, tvůj spasitel. Jako výkupné jsem dal za tebe Egypt, Kúš a Sebu dal jsem místo tebe. Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj život. Neboj se, já budu s tebou. Tvé potomstvo přivedu od východu, shromáždím tě od západu. Severu poručím: Vydej“ a jihu: Nazadržuj! Přiveď mé syny zdaleka a mé dcery od končin země, každého, kdo se nazývá mým jménem a koho jsem stvořil ke své slávě, koho jsem vytvořil a učinil.“

Skutky 8.kapitola, 14.-17.verš: Když apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že v Samařsku přijali Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Oni tam přišli a modlili se za ně, aby také jim byl dán Duch svätý, neboť ještě na nikoho z nich neseštopil; byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Petr a Jan tedy na ně vložili ruce a oni přijali Ducha svätého.

Lukášovo evangelium 3.kapitola, 16.-17.21-22.verš: Jan všem řekl: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než jsem já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svätým a ohněm. Lopata jest v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným.“ Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe a Duch svätý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“

Neboj se, povolal jsem tě tvým jménem

Připomínáme si vznik své církve, který je datován na 8. ledna 1920. V čtení z proroka Izajáše Hospodin mluví ke svému lidu jako jeho stvořitel a tvůrce, tedy jako svrchovaný vládce svého lidu, ale i celého vesmíru. Všechno je zde proto, že on to chtěl, on dal všemu existenci. A dnes toto čtení vztahujeme i na svou církev. On také dal život dalšímu svému lidu, Církvi československé husitské před 96 lety. Církev není lidským dílem, ale Bůh sám je jeho tvůrcem. Dal církvi úkol, aby skrze ni byli zachráněni mnozí, kteří by jinak byli ztraceni. Není to úžasný úkol?

Neboj se – vyzývá Hospodin. Beze strachu, že nás Bůh opustil, můžeme jít přes vody a řeky i ohněm; obrazné vyjádření pro rozličná pokušení a těžkosti života i pro nejtěžší ohrožení a nebezpečí smrti. Nebudme tedy překvapení a zaskočení, když nás různé těžkosti a komplikace potkávali, potkávají a budou potkávat. Statečně se s nimi potýkejme s vědomím, že s námi jimi prochází i náš tvůrce Bůh.

Já Hospodin jsem Tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Když se naplnil čas, o kterém jsme slyšeli v Lukášově evangeliu, Ježíš přišel, aby se dal od Jana pokřtít. A tehdy ho Bůh povolal jménem – ty jsi můj milovaný syn, tebe jsem si vyvolil. A Ježíš nám ukazuje, jak máme odpovídat jako Boží lid na vyvolání Boží. Od svého křtu, od svého duchovního prožitku, že Bůh oslovil, začíná své poslušné hledání Boží vůle a plní ji.

Jan byl velký svědek Boží. Ten největší příspěvek ve prospěch Božího království učinil přesto nevědomky – vzňal plamen v srdci Ježíše. Učenci říkají, že příběh o křtu (a pak o pokušení) musel Ježíš osobně vyprávět učedníkům tak, jak je vnitřně prožil. Ježíš se modlil, otevřelo se nebe, sestoupil Duch v holubici, hlas sděluje: Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil. I my bychom se měli snažit vyjadřovat svou zkušenost víry s Bohem mezi lidmi, po tom, co si ji ujasníme sami pro sebe. Duch sestoupil v tělesné podobě, ne tedy nějaká halucinace či fantazie, ale pro Ježíše to byla skutečná událost, skutečný prožitek, duchovní a soukromý, přesto zcela zásadní a platný. Ani my se

nemusíme stydět za své soukromé prožitky a zkušenosti s Bohem, nejen nám, ale také druhým mohou pomoci k víře.

Proč byl Ježíš pokřtěn? Vždyť být pokřtěn znamenalo prosit Boha o prominutí a Ježíš, jak z mnohých míst Nového Zákona slyšíme, neměl žádný soukromý hřích, který by vyznal (Sk 3,14; 2Ko 5,21; 1P 1,19; Žd 7,26; J 8,46) Nezažil, že by se mu Bůh odcizil, což bývá důsledek hříchu. Přitom stále od něj slyšíme kritiku prázdného formalismu. Není tedy možné, že by se na rituálu křtu účastnil z jiného důvodu než, že měl zásadní význam a obsah.

Slova, která slyšel z nebe, ukazují na SZ (Ž 2,7; Iz 42,1), vztahují se na pomazaného krále, který bude vládnout všem národům a na Služebníka, který ponese pravdivé náboženství pohanům a který při této misi musí trpět, být zavržen a umřít.

Ježíš tedy při křtu byl utvrzen, že toto je Boží úkol pro něj. Podle svědectví Písem až do tohoto okamžiku Ježíš nerozuměl sobě jinak než jako jednomu ze zbožných Židů, který se řídí a vzdělává Zákonem Mojžíšovým. Teď mu bylo jasné, že pro něj má Bůh zvláštní povolání.

Ježíš šel, aby byl pokřtěn ne jako soukromá osoba, ale jako osoba s veřejným, společenským, národním posláním.

Jan volal Izrael k pokání a lítosti, a proto Ježíš také musí jít. Žil mezi lidmi nečistých rtů a nemohl se od nich oddělit. Měl-li být vůdcem a průvodcem lidí do Božího království, sám musel projít tou jedinou branou, která tam vede.